

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ

LISTOPAD 2000 *** ROČNÍK I. *** ČÍSLO 1

Až se budu vracet

... až se budu vracet
do pohádkové zahrady
ze světa porad
a třídních knih
odbočím z dálnice
na jednosměrku domů

nebudu počítat
se třemi přáními
mám jediné:

ponořit hlavu
do tvých dlaní
cítit laskavost
i přísnost
jak umíš kouzlit
jenom ty

čas chytit za šos a omluvit se
za věčné klukovství
pak jít s tebou
na zahrádku
pod keřem
vyhledat draka

- Dětství
z vybělených špejlí

Pavel Zeman

Ticho

Prokop Siostrzonek:

V tichu je každý z nás takový, jaký je.

Na diskotéce pozoroval jsem pár – tančil stále v těsné blízkosti reproduktoru, kde hladina hluku byla taková, jako ve velkém tkalcovském sále. V takovém sále se lidi slovy nedomluví, protože se neslyší. Pomínu skutečnost, že zamilovaný pár zná mnoho způsobů domluvy beze slov složených z hlásek. Proč vyhledávají lidé hluk? Bojí se ticha? Kde je hranice mezi zvukem, který může být libý i nepříjemný a hlukem, jež přehluší všechno, i jsoucnost člověka?

Pravda, příjemný zvuk, jako třeba hudba, může být motivující, povznášející, uzdravující. Slyšel jsem příběh starého člověka, kterého převezli z rodných hor do města. Každý večer si otvíral okno, protože nedaleko byla čistička a zvuk proudící vody připomínal mu potůček doma v horách. Pak přišli odborníci, kteří usilují o ochranu před hlukem, čistírnu obezdily, horal byl nešťastný, špatně usínal. Zvuk má pro každého jinou barvu.

Ticho je absolutní. Ticho je cesta k sobě. I ono má svou barvu. Jiné ticho je v opuštěném kostele, jiné v bezesné noci na posteli, když přestanou jezdit auta. Jiné je ticho, když starý člověk dodýchá. Ticho je vzácnost, které se nám nedostává. Mnozí ticho hledáme, někteří se ho neodvážíme hledat. Naopak utíkáme se k hlukům všeho druhu, za kterými schováváme svou bezradnost i část svého nedobrého já. Je to pohodlné, pro někoho konejšivé. Však konejšivé jen pro tu chvíli. Nenechme se zmást. Onomu konečnému tichu se nevyhneme. Můžeme ho jen na čas přehlušit, oddálit. Hlukem, který jest drogou.

Ticho je moudrost, která se nestačila projevit

V tichu je všechno, co se ještě nestalo

Ticho je krása nepoznaného

Ticho může být předzvěst, začátek. Začátek čehosi krásného, nebo začátek konce.

Ticho je krása harmonie

Ticho je krása fantazie

V tichu je obsaženo všechno nevyřešené

Bohumír Procházka

Setkání

Vlak se houpal na vlnách týdne plynoucího na konečnou. Nedělní podvečer dýchal rudnoucímu slunci na obzoru do tváře a větrík se snažil o pár chvil prodloužit den.

S myšlenkami mířícími do terče nastávajícího týdne jsem se usadil v kupé. Krajina za okny ubíhala stejně jako záběr kameramana na plátně kina. Výjevy všedního života, dívka mávající za ujíždějícím chlapcem, stařec s hůlkou opatrně našlapující na peróně, muž s krabicí, šikovně si klestící cestu nástupištěm. Mezi lidmi pobíhající voříšek. Motorová saň probudila psisko ze spánku před noční směnou kolem domku. Nesmím zapomenout na stromy a stromky nejrůznějších tvarů a velikostí. Výběr jak v obchodním domě. Stačí natáhnout ruku. Můžete mít třeba topol. Nebo dáváte přednost lípě? Jak je libo.

Otevřel jsem sobotní noviny. Setkání předsedy vlády s poslanci. Stalo se v kraji. Těžké boje ohrožují příměří. Výstavba nové linie plynovodu. Špatné počasí nepokazilo náladu.

Za všechno může počasí. Odhodil jsem noviny, jako by mohly za špatnou náladu, hlásící se o slovo s koncem neděle. A ... nevím jak se na protějším sedadle ocitla, ale ... snad jsem usnul ... možná žena, možná dívka. Seděla netečně. Výraz měla tajemně strnulý, tajemně krásný. Studil i hřál najednou. Tmavé oči jako by předznamenávaly vichřici, ale mohly otvírat obálku rodícího se ročního období. Drobná ústa tajila dech. Znehybňující, zmrazující vše živé. Rty se pyšnily úměrností a vlasy ... dlouhé tmavé vlasy....

Neuhnul jsem před palčivými pohledy. Prohlížela si můj obličej, jako by nikdy neviděla muže. Vzpomněl jsem si na UFO a mimozemšťany. Každý časopis musí přinést odhalující reportáž z neznámé planety. Co když ONA patří ... ne. Pod rozhaleným kožíškem měla sněhově bílou halenku a strečovou sukni. Těsně objímající zadeček. Bílé lodičky zakončovaly nekonečně dlouhé odhalené štíhlé nohy.

Polilo mě horko. Spalující. Zatoužil jsem jít kus cesty s dívkou sedící proti mně. Vzít ji za ruku, brouzdat se podzimní krajinou, bez cíle, bez hranic času, bez závor lidského nepochopení. Člověka beze slov, ale s přítomností nabízející pár minut štěstí.

Nevěděl jsem, jak neznámou oslovit. Jako bych z kapsy vytrousil řeč, vyměnil slova na nádraží za bezcennou cetku. Snad pochopila moje myšlenky. Usmála se. Našli jsme se očima. Patřili jsme jeden druhému, já jí a ona mně. Měli jsme svoje soukromé ticho. A nikdo nám jej nemohl vzít, ukrást, zničit. S pár drobnými v kapse, stal jsem se boháčem, neboť jsem vlastnil s krásnou mladou dívkou soukromé ticho. Hřejivé, mrazivé, spalující, studící, rozporuplně krásné.

Vlak mířil do tunelu. Do kupé vstoupila tma. Patřila nám. Hustá, neprůhledná, oslepující. Soukromá tma. Cítil jsem, že sedí proti mně ONA. Do tváře dýchal mrazivý dech a ...

Osaměl jsem v kupé. Nedokázal jsem se pohnout, natož vysvětlit, kam se poděla. Naivně jsem ji hledal pod sedačkou, jako malý kluk jsem chtěl sáhnout do kapes, jestli se neproměnila ve skleněnku, studící v kapse, ale krásně hřející vědomím, že patří mně, pouze mně.

Očima jsem probodával místo, kde ještě před chvílí seděla ONA. Zelo prázdnotou. Málem jsem přešel zastávku. Chtěl jsem se vrátit po kolejích a hledat dívku - přízrak. Možná bych ji zastihl v nedbalkách poletující nad loukami u lesa, možná by promrzlá hledala náruč, v které by našla teplo, možná hledá mou přítomnost v lese jak hříbky, možná .... už nikdy v životě si nebudeme povídat očima, vlastnit soukromé ticho a tmu, neprozradí proč je zranitelně ošklivě krásná.

Doma jsem raději mlčel. Děti se těšily na zimu a na vánoce. Manželka mírnila jejich fantazii.

"Dejte pokoj se zimou!"

V pondělí ráno jsem vyšel před dům. Na zahradě, na každém kousku ještě včera panující zeleně, vládla jinovatka. Rozvalila se v zahradě, pověsila se na každý stromek, ustlala si na každém stéble trávy.

"Zima je tady!" řekl jsem polohlasem. Od lesa ozvěnou odpovídaly tmavé oči předznamenávající vichřici. Byla to ONA, Slečna ZIMA. Mladá, ještě nezkušená. Neměla sílu spalovat, ničit a podrobovat si dobyté území umrtvujícím mrazem. Ale věděla, že její čas přijde. Dospěje ve zralou ženu. Ovládne na pár měsíců život města, bude diktovat bezpodmínečné podmínky kapitulace a zároveň ve skrytu duše se bude bát prvních příznaků blížící se choroby jménem Jaro. Onemocní s prvním trsem sněženek a zdraví jí vrátí opět odplouvající babí léto.

Každým rokem čekám na podzim v prázdném kupé, jestli ONA najde dost odvahy, aby ještě jednou přisedla. Marně. Na louce u lesa se občas prohání, abych nezapomněl na její oči, vlasy a dlouhé nohy. Na soukromou tmu a soukromé ticho. Jak bych mohl zapomenout. Za minulé zimy ztratila krásu a já bych ji možná ani nepoznal s vráskami od vloček, s tvářemi opálenými mrazem, s očima vybledlými od zářivě bílého sněhu. Nevadí. Stejně vím, že v lese za městem čeká. Přehrává si film setkání a sní o .... o čem vlastně může snít zima?

Václav Franc

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Vydává Literární spolek při Městské knihovně v Jičíně

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Ročník 1.

Číslo 1.

Listopad 2000